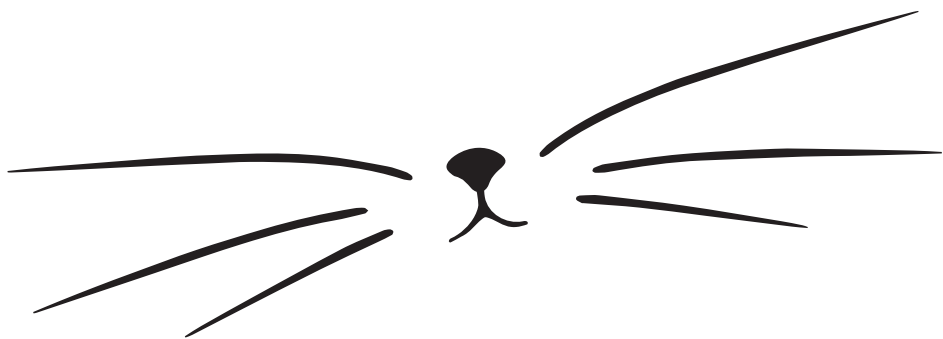

**Александра
Урошевић**

**Луче
и Силвија**

Луце

Огледало	7
Иза затворених врата	11
Окупација	15
Јеж	18
Реп	22
Катастрофа	26
У гостима	30
Стварно не знам шта сам урадио да заслужим ово	34
Време у купатилу	37
Весели гњавеж	40
Супермиш	44
Како успешно не уловити голуба	49
Пррринова	53
Пас са мноштвом имена	56
Неприметан смањ	61

Отлегалo

Ево како је то било. Покушавао сам да пробудим Силвију тако што сам јој веома нежно скакао по глави, али ништа...

Иначе, Силвија и ја смо најбољи пријатељи. Знам то поуздано.

Силвија има најтоплију босу ногу на коју, чим легнем, заспим чак и када сам се управо пробудио.

Силвијино раме је тераса са најлепшим погледом.

Силвија је једна једина јединствена на целом свету.

Толико је фантастична да је једном учинила да мој непријатељ нестане!

Ево како је то било.

Кренем ја у обилазак. Као и обично, прво се потучем са жутом патком што и није неки подухват јер чим спустим шапу на њен кљун, та жута патка каже *квак*, што на пачјем значи: *уздајем се*. Ресе су већ изазов – чим их пипнеш, нестану испод тепиха, често ми заробе канџе па баш морам да се помучим да бих се ослободио, и на крају ме увек победе, јер, просто – више их је.

И тако стигнем ја до ормара, кад одједном, на њему угледам – маче! Мало, чупаво, гледа у мене! Ја се накострешим – он се накостреши! Ја издигнем кичму – он издигне кичму. Ја побегнем – он побегне! Не могу да верујем, какав мали имитатор! Вратим се ја – ето и њега! Ваљда му је јасно да ово значи рат. Подигнем ја десну шапу у знак упозорења, он подигне леву! Окренем један круг око себе, чисто да му покажем с ким има посла – он не престаје да ме

имитира. „Престани да ме имитираш!... Ма, не ја тебе, ти мене имитираш!...“ Е сад је доста: залетим се ка њему и свом снагом ударим главом као када је Силвијина мама јако добро очистила стаклена врата од терасе. Сад ми ништа није јасно. А није ни мом непријатељу изгледа. Прилегао је и лиже леву шапу, па њоме прелази преко шишки. Гледа ме збуњено, рекао бих и да га је страх. Треба искористити тренутак слабости противника. Време је за коначни напад. Залетим се, и уједном скоку поново осетим онај туп ударац. Тек тада схватим да се мој непријатељ налази у некој чудној соби. У њој су ресе побегле испод тепиха, жута патка поражено лежи

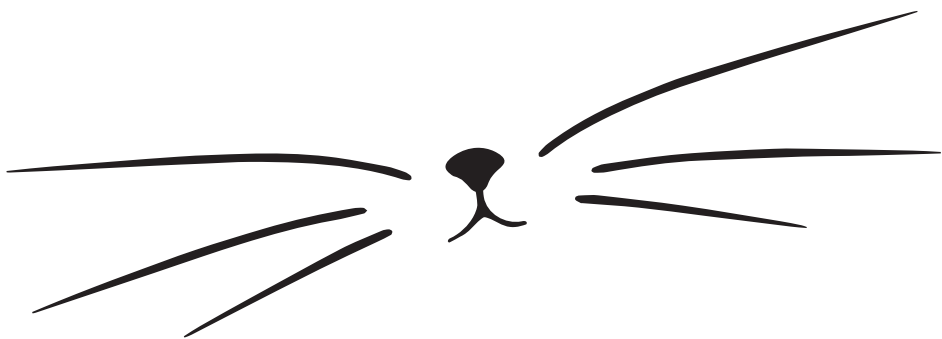

с кљуном на паркету и... Силвија будна седи на кревету.

Ето, тако сам схватио. Ако је моја Силвија једна једина јединствена на целом свету, то значи да не може да постоји друга.

Тако је мој пријатељ, као гумицом, избрисао мог непријатеља.

Иза затворених врата

Ја још увек нисам порастао до кваке, али се надам. Моја мама, мачка Луција, такође није порасла до кваке, али лако је њој, она просто брзопотезно скочи на најближи комад намештаја, а затим бржепотезно на кваку и *voilà!* – оно што су некад била затворена врата, више то нису. А ја то овако радим...

Прво мало стојим пред тим затвореним вратима... Стојим, стојим, стојим... Лепо је, јер кад тако погледаш увис, врата су тада највиша, изнад њих може бити само

небо, ништа друго! Онда мало шетам лево-десно, с једног краја на други док не схватим с које стране се отварају. То је веома сложено питање – нека се отварају с леве, нека с десне стране, нека напред, нека назад. А мени то ништа не вреди кад нисам порастао до кваке. Кад сам већ код тога, искористим прилику да се протегнем пружајући предње шапе ка њој. Не, нисам јој ни близу.

Затим гурнем њушку у мали процеп између дна врата и пода. Одатле дува нека пријатна промаја. И мирише на нешто. То нешто није увек миомирисно, нити ја баш сваки пут од тог мириса огладним (мада углавном огладним), то нешто је извесно другачије него са ове стране

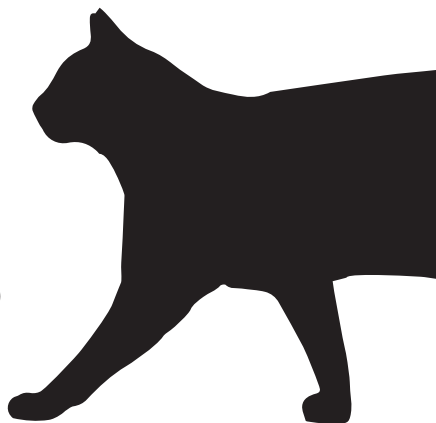

врата – а то је већ нешто! То „другачије“ заинтересује, разбуђује, копка! Шта ли је тамо иза затворених врата?

Е, сад је већ време за побуну. На први мјаук појављује се Силвија. Од ње нема баш неке користи што се отварања врата тиче, јер ни она још није порасла до кваке. Али

чекање пред затвореним вратима увек је лепше са Силвијом него без ње. На другом мјауку моја мама Луција настави да спава. На неком петнаестом мјауку зачује се престанак свирања на клавиру и то баш на оном најлепшем делу када песма из дура прелази у мол!

Рука Силвијине маме Јулије спушта се на кваку нежно као песма. И оно што су некад била затворена врата, сада то више нису.

Силвија и ја гледамо у светлост, у простор, жмиркајући. И то је довољно. Нисмо ми хтели да уђемо, не, не. Стајаћемо овде између још мало.

Јулија црта по вратима: малу линију тик изнад Силвијине главе и тик изнад моје и пише – Силвија... Луче... Линије су далеко од кваке, али свака нова јој је ближа него претходна...

И дур пређе у мол.